

טקס יום הזיכרון תש"פ
שבט הנבי

קריין 1: בעוד זמן קצר תשמע צפירה הקהל מתבקש לעמוד

קריין 1: דקת דומייה
לזכר חיוך תמים שאל מול המוות גווע
לזכר עיניים רכות שכבו למראה הזוועה
לזכר תום נעורים שחלף מאימת הדמים
לזכר עוצמה של חיים שנגדעה ללא רחמים
לזכר ידיים רכות שלמדו להחזיק תחמושת
קריין 2: לזכר רגליים כבדות ושפתיים סדוקות
לזכר הגוף החזק שגבורתו הפכה אגדה
לזכר טירון צעיר שנחרד מעוצמת הפלד ה
לזכר הדם הבוער שנשפך בשדה הקרב
לזכר חייל שבשוכות שכב
לזכר מי שהיה
ביחד שני הקריינים: דקה דומייה
1.

צפירה

קריין 2: להורדת הדגל לחצי תור אני מתכבד להזמין את **קריין 2:** להדלקת המשואה אני מתכבד להזמין את

קריין 1: אני מתכבד להזמין את המרא דאתרא הרב איתמר אורבך שליט"א לשאת דברים דבר הרב אורבך קריין 1: לאמירת יזכור אני מתכבד להזמין את מר

יזכור

קריין 2: לאמירת אל מלא רחמים אני מתכבד להזמין את

אל מלא רחמים

קריין 2: הקהל מתבקש לשבת

קריינים יורדים מהבמה עם שיר מספר 0:

#עולה קריין יחיד #

קריין 3: השנה שנת השבעים ושניים למדינת ישראל בחרנו שבט הנבי חשמונאים לשים דגש על החיים שחיו ההרוגים. מי הם היו, מה ניתן ללמוד מהם ומה שאירי אחריהם. בחרנו סיפור מכל עשור בה מדינתנו קיימת. טקס זה הוא לזכר מיטב הבנים והבנות שמסרו את חייהם למען מדינת ישראל שיר מספר 1 בזמן שקריין 3 יורד מהבמה:

שלושה קריינים עולים לבמה קריין: 4 קריין 5: קריין 6:
יעקב מזרחי 1/11/1956

קריין 4: יעקב מזרחי נולד בשנת תרפ"ב 1922 בירושלים. סיפרו עליו שהוא "היה אב טוב ומסור לילדיו, את מרבית זמנו הפנוי הקדיש להם ובילה במשחקים אתם. מתוך רצונו העז היה לתת להם חינוך מסודר למען יוכלו לקנות תורה ודעת."

קריין 5: יעקב השתייך לחטיבה 7 בחיל השריון. במהלך הקרב על אום כתף הוא נפצע מכדור רובה ששרט את חזהו. מזרחי נמנה על הכוח הרגלי שנע לעבר היעד בציר אבו-עגילה - כוח שנדרש לשוב על עקבותיו.

הפצע בחזהו לא נחבש: חבריו לצוות סיפרו כי הוא נסוג יחד איתם לשטח הכינוס ובדרך נעלמו עקבותיו.

קריין 6: לאחר מכן פינה כוח זחל"מים של החטיבה את הלוחמים מהציר - ומזרחי לא היה ביניהם.

לאחר שהוכרז כנעדר, צה"ל קבע כי מזרחי נהרג בקרב. בתאריך כ"ז במרחשוון תשי"ז בן
שלושים וארבע בנופלו.
יעקב הותיר אחריו אישה, בת אחת ושני בנים.

קריין 6,5,4: יהי זכרו ברוך
שיר מספר 2 בזמן שהקריינים יורדים מהבמה

שחקנית וקריין 7 עולים לבמה

אילנה רחל נאמן 1974

פיגוע רצח במעלות

ילדה כותבת מכתב על הריצפה אילנה: לאבא ואמא היקרים שלום!

השעה היא עכשיו 11:00 בבוקר. ואני לא יודעת כמה שעות נותרו לי לחיות, אז אני כותבת
לכם.

אני מצטערת, אמא, שלא שמעתי בקולך ונסעתי. כן אני יודעת לא הכרחת אותי להישאר, אבל
דאגת, והעדפת שלא אצא. אבל יצאתי. כי ידעתי את המוטל עלי.

רציתי להגיד תודה על החינוך שנתתם לי ועל השנים היפות שעברו עלי – והכל בזכותכם!

עכשיו אני בת 17 וחצי ואם נגזר עלי למות, אמות בשקט בכבוד ואמונה, כן אמונה, את זה
נתתם לי. אמרתם לי תמיד שלולא האמונה החיים טפלים וכואבים הרבה יותר, ועכשיו בשעות
הקשות האלה אני מאמינה הרבה.

וגם מאמינה שאתם צודקים.

החיים נותנים לבן אדם הרבה, אין לי ברירה כמעט בכלום, לא מתי ואיפה להיוולד, ולא לאיזה
הורים להיוולד, אבל לי היה טוב.. היית ילדה דתית, בארץ ישראל, עם הורים נפלאים –
איתכם.

שעות גדולות – לא היו לי, לזה לא זכיתי וכנראה שגם לא אזכה, אבל תודות לכם עברתי את
מבחני הכבוד בשעות קטנות ואפורות, שעות יומימיות ורגילות.

אמא, אל תבכי הרבה כשאמות. כשארבעה יולד ילד תקראו לו על שמי – אילן או אילנה,
ותחנכו אותו כמו אותי שיהיה חזק, ושידע מה המטרה שלו בחיים ולמה הוא נולד.

אני יודעת שהיו לכם חיים קשים לפני ואחרי שנולדתי, וכשאמות יהיה יותר קשה, אבל תזכרו
תמיד שהקשיים והסבל תמיד הביאו איתם שעות של שמחה וסיפוק.

אני לא בוכה, העיניים שלי יבשות, לא כואב לי שאמות, אני לא מצטערת, וכשאגיד "שמע
ישראל" בשעה האחרונה, אחשוב עליכם.

הייתי צריכה לצאת לטיול הזה, אסור לנו להשבית את החיים – הסכנה טמונה לנו בכל מקום
ואם נגזרה גזירה בשמיים, היא תמיד תתקיים.

מוטב לי לחיות חיים אנושיים ולהיהרג על קידוש ה'!

את המכתב הזה, שהוא האחרון שלי בעולם תתנו לכל בני המשפחה לקרוא ומסרו להם ד"ש
באהבה רבה ממני.

שלום ולהתראות אי פעם

בתכם – אילנה

קריין 7: מכתב זה הוא של אילנה נאמן

אילנה נאמן, בת מוריס-משה (מאיר) וצביה, נולדה בג' באלול תשי"ז, (30.08.1957), בצפת. בת למשפחה של תשעה אחים ואחיות

זה היה ה-15 במאי 1974. [כג' אייר תשל"ד].

אילנה תלמידה בכיתה יא' מתיכון דתי בצפת, אחת מ 102 תלמידים בכיתות ט'-יא', שיצאו לטיול במסגרת הגדנ"ע למעלות.

הם שהו בבית ספר נתיב מאיר במעלות שם התכוונו להעביר את הלילה.

בשעות הבוקר המוקדמות של יום רביעי חדרו מחבלים לבית הספר ולקחו את התלמידים כבני ערובה יחד עם 10 מורים שהיו שם באותה עת.

אילנה נאמן, אחת מבנות הערובה, כנראה הרגישה שאלו שעותיה האחרונות ולכן כתבה מכתב להוריה.

המכתב, שהתגלה לאחר מותה בכיס מעילה, מלא גבורה, עוצמה, אמונה, תבונה והכרת הטוב. ברגעים האחרונים האלה היא אומרת תודה להוריה

אילנה נאמן נרצחה בגיל שבעה עשרה היא הותירה אחריה הורים ושמונה אחים!

יזכור עם ישראל את בניו ובנותיו היקרים, הנחמדים מזהב ומפז רב, ומתוקים מדבש ונופת צופים

יהיה זכרה ברוך

השחקנית והקריין יורדים מהבמה עם שיר מספר 3 ברקע:

דוד ביטון 1982

קריין 8 (צד ימין): דוד ביטון נולד במרוקו בכ"ב באדר תש"ה (7.3.1945). עלה ארצה עם משפחתו ב-1955, בגיל 10, לאחר עלייתו המשיך דוד את לימודיו ביסודי ובתיכון.

במהלך שירותו הצבאי הכיר דוד את רחל, ועם שחרורו משירות סדיר בשנת 1966 הוא נשא אותה לאישה והם עברו להתגורר בצפון, שם פיתח דוד משק לתפארת. ב שנים הבאות נולדו שלושת ילדיהם: סיגלית, חגית ושמעון.

הבת של דוד (צד שמאל): ספדה הבת סיגלית לאביה: סיגלית" אבא היה בן אדם נפלא, אשר עזר גם במשק ובבית בכלל.

חינך אותנו בצורה ובדרך הטובה ביותר בעיניו, דאג שנלמד בבתי הספר היוקרתיים באזור. לימד אותנו להעריך דברים חשובים והיה מקור להשראה. ידע לעמוד על מילת המפתח של כבוד הדדי, ודרך היושר היתה דרכו. הוא אהב לטייל עם משפחתו וילדיו בחיק הטבע בזמנו הפעוט שבין לבין. היו לאבא חברים אוהבים בכל מקום בארץ ... במסגרת תרומתו ביישוב, בתחום החברה והגיבוש, היה נעלה והווה מקור חוכמה והערצה וביתנו הווה מקום לייעוץ והכוונה בכל יום ובכל שעות היממה."

קריין 9 (צד ימין): דוד היה "איש משפחה" והיה מוכן לעשות הכל בשביל אוהביו. למרות השעות הרבות של עבודה, הוא היה מוצא זמן תמיד לעזור בבית. הוא רצה תמיד לעזור לאחרים ועבד קשה כדי לפרנס את משפחתו.

למרות עבודתו הקשה בתחום החקלאות החליט דוד להתגייס למשמר הגבול ולסייע ללוחמי הכומתות הירוקות, אשר בסיסם בסמוך לביתו. באוגוסט 1968 הוא גויס למג"ב, הוצב במגזר היישובים, ומילא תפקידים שונים.

דוד נפל בעת מילוי תפקידו בלבנון, באסון צור הראשון. ב בוקר יום כ"ה בחשוון תשמ"ג (11.11.1982), במהלך מלחמת שלום הגליל, אירע פיצוץ בבניין בעיר צור בו שכנו הממשל הצבאי הישראלי וכוחות צה"ל רבים. הבניין קרס וכמאה איש נהרגו, בהם שבעים ושישה אנשי כוחות הביטחון של ישראל. אחד מההרוגים היה דוד.

קריין 8: דוד היה בן שלושים ושבע בנפלו. הוא נטמן בבית העלמין בבאר שבע. הותיר אחריו אישה ושלושה ילדים בהלוויה אמר מפקדו, רפ"ק שרגא לוי:

המפקד (צד שמאל): "את מסכת החיים הנפלאה הזו קטע בפתאומיות אסון צור א' של פיצוץ מבנה הממשל הצבאי .

את הכבוד וההערכה לה זכה דוד ראו בעת הלווייתו, שקשה היה למנות את האנשים שהשתתפו בה. דוד שב לבאר שבע, עיר ילדותו וזכרונות נעוריו, אך לדאבון ליבנו כדי להיטמן בה לעולמי עד."

כולם ביחד כולל המפקד שני הקריינים והבת שלו:

יהי זכרו ברוך

שיר מספר 4 בזמן שהקריינים המפקד והבת יורדים מהבמה:

קריינים עולים לבמה

סרטון: אליסף פרץ אחיהם של אוריאל פרץ ושל

אלירז פרץ

בסוף הסרטון נכנסים קריינים

קריין 10: סגן אוריאל פרץ נפל בקרב בלבנון ביום ז' בכסלו תשנ"ט (25.11.1998).

בן עשרים ושתיים בנופלו.

הותיר אחריו הורים וחמישה אחים ואחיות.

יהיה זכרו ברוך

קריין 11: רב-סרן אלירז פרץ נפל בקרב ברצועת עזה ביום י"א בניסן תש"ע (26.3.2010).

בן שלושים ושתיים בנופלו.

הותיר אחריו אישה, ארבעה ילדים, אם, שתי אחיות ושני אחים.

יהיה זכרו ברוך

קריינים יורדים מהבמה עם שיר מספר מינוס 1

קריינים עולים לבמה עם דוד

קריין 12: דוד אלחנן רובין אשר נולד ב' בסיון תשמ"ו בירושלים בילדותו עברה משפחתו

מעיר הקודש ירושלים לקריית ארבע חברון שם למד בבית הספר היסודי ולאחר מכן למד

בישיבה התיכונית מקור חיים שבכפר עציון

ובמקביל הדריך בתנועת הנוער אריאל בקריית ארבע בסוף כיתה יא דוד עבר גיבוש לשיטת

13 ולאחר סיום התיכון בחר להמשיך בלימוד התורה והחל ללמוד המכינה הקדם צבאית בעלי

ובהמשך עבר ללמוד בישיבה גבוהה במצפה רמון שנתיים שקד על לימוד התורה בהתמדה

גדולה ובסוף שיעור ב החליט להתגייס לצבא מתוך תחושה של שליחות ורצון לתרום באופן

משמעותי וכך כתב :

דוד: במסך לבד. מונולוג בלי הדף: "אני לא מוכן להיות אדם פשוט - לא לכך נוצרתי. אין לי

שום כוונה לחיות חיים נורמלים כמו רוב בני האדם. פשוט לא בא לי! אני מרגיש שזה בזבז

להעביר את החיים בזולה. בתוך החממה זה לא בשבילי. בחרתי בדרך הקשה והמורכבת

בשביל לא להיות אדם פשוט. אני כל כך רוצה לעזור לכם ישראל! ... אני לא רוצה להיות אדם

נורמלי. פשוט חבל, יש מספיק אנשים נורמליים ונראה לי שלא צריך עוד מיותרים.

קריין 13: בחודש אב תשס"ו התגייס דוד לשירות בשייטת 13 ולאחר שנה וארבע חודשים של מסלול מפרך בשייטת יצא דוד לחופשה קצרה שאותה בחר לנצל בהכרת פינה נוספת בארץ ישראל

ביום שישי י"ט בטבת תשס"ח יצא יחד עם אחיקם עמיחי ונעמה אוחיון לטייל במערת אום צפא אשר בנחל נציב במורדות הרי חברון במהלך הטיול עקף ג'יפ ובו מחבלים אשר פתחו לעברם באש קטלנית למרות ההפתעה דוד ואחיקם הספיקו ללחום בגבורה ואף הצליחו לפגוע ולהרוג חלק מן המחבלים בטרם נפלו. דוד לא היה מוכן לוותר על קיום המצוות גם בזמן השירות שלו בשייטת וכך סיפר אחד ממפקדיו בשבעה

קריין 12: הצוות של דוד יצא לתרגיל בלילה ונאמר להם שהם יחזרו לבסיס במהלך הבוקר דוד סמך על כך ולא לקח איתו את התפילין לבסוף התארך התרגיל ונמשך עד סמוך לחשכה הצוות של דוד הגיעו קרוב לבסיס ודוד פנה אל המפקדים ודרש שיתנו לו להניח תפילין המפקדים דחו אותו שוב ושוב כשדוד הבין שאם הוא לא ילך הוא יפספס את הנחת התפילין דוד קם והלך לאחור שהניח תפילין הוא הזדרז לחזור לצוות ופנה אל המפקדים ואמר להם "אם אתם רוצים להעיף אותי תעשו את זה עכשיו" המעשה של דוד אמנם לא עבר בשתיקה אבל השאירו אותו לבסוף ביחידה בן יהי זיכרו ברוך **** שיר מספר 5 כשהקריינים יורדים מהבמה

#המסך מפוצל. בצד ימין שון מודנשיין ובינתיים בצד שמאל חשוק #. **שון מודנשיין מציג את עצמו:** שלום, אני שון מודנשיין. נולדתי למשפחה ישראלית בתל אביב. בלימודים הולך לי ממש טוב ואומרים עלי שאני ילד נבון. אני אוהב משחקי כדור, שמח תמיד לבלות עם חבריי ואף פעם לא מוותר על פעילות ספורטיבית.

#צד ימין חשוק, ובצד שמאל רואים את שון כרמלי # **שון כרמלי מציג את עצמו:** היי, אני שון כרמלי נולדתי למשפחה יהודית בטקסס שבארצות הברית. עליתי לארץ עם משפחתי בגיל 16 וכאשר הורי חזרו לארצות הברית החלטתי להשאר בארץ עם שתי אחיותי. למרות שהתקשתי עם השפה סיימתי את התיכון עם תעודת בגרות טובה ולקראת גיוסי למדתי בישיבה בירושלים. אימי ביקשה ממני לוותר על השירות הקרבי אך לא הייתי מוכן אני חושב שזו הדרך שלי לתרום למדינה ושמח מאוד על ההחלטה. **שני ה"שונ"ים ביחד:** והתגייסתי לחביטת גולני, גדוד 13 - גדוד גדעון. **קריין 14:** בחודש יוני 2014 התגבר ירי רקטות מרצועת עזה לישראל, ובעקבות כך יצא צה"ל למבצע "צוק איתן" נגד החמאס באזור עזה. המבצע החל ב-8.7.2014, וכעבור אחד עשר ימים קיבל הגדוד את הפקודה להיכנס לרצועה. מיד עם כניסתם הגדוד נתקל במחבלים ולאחר שעתיים של קרב, נפל שון כרמלי ז"ל בעת שלחם בגבורה בחילופי אש עם המחבלים. דקות לאחר מכן נפל שון מודנשיין ז"ל גם הוא.

קריין 15: שני "שונ"ים משתי קצוות העולם ושונים לגמרי אחד מהשני, התגייסו לאותו צבא כדי להגן על המדינה שכל כך אהבו. שני "שונ"ים שבאו ממקומות שונים לגמרי, שניהם נתנו את גופם למען מדינת ישראל. -לילה טוב שון ברקע- אני קורא את הדברים, ובתוכי עוברת צמרמורת. כמה מדהימה המדינה שלנו. כמה מדהים העם שלנו. עם כל-כך מגוון, עם כל-כך הרבה סיפורים ועברים, עם דתיים וחילונים וכל אלו הם שיוצרים את מדינת ישראל ששון כרמלי ורון מודנשיין כל-כך אהבו, כפי שתיאר שון מודנשיין בהודעה שהשאיר לקרוביו למקרה שיפול בקרב: (מגבירים את המוזיקה, 2:04) "לכל הקרובים והחברים, אני אוהב אתכם! אני אתגעגע אליכם ומקווה שלא תתגעגעו אליי, כי אני שמח שנפלה בחלקי הזכות ליפול למען המדינה שלי, אני אוהב אותה". -לילה טוב שון מוגבר- וכמה מדהים העם הזה? להלוויתו של שון כרמלי הגיעו לא פחות מעשרים אלף איש. עשרים אלף איש שכלל לא הכירו אותו אך הרגישו שהוא היה חלק מהם. חייל בודד מטקסס, ממש לא בודד.

ירידה מהבמה עם השיר
שיר מספר 6 בזמן שהקריינים יורדים מהבמה/מישהו שר את כל השיר - 20 אלף איש -

ילדה יעולה לבמה

ילדה: "רצייתי לקטוף פרח קטן, אמא אמרה: אסור, זה מוגן. ובכל העולם יש חוקים שאסור לקטוף פרחים, מוגנים אולי אני סתם ילדה קטנה שלא יודעת ולא מבינה אבל לי זה נראה קצת מוזר שפרח אסור וחיילים מותר..."

שיר מספר 7 – אצלנו בגן בזמן שהילדה יורדת מקר
קריין עולה לבמה

קריין 16: היום בבוקר עצרתי להסתכל על היער.

ביער ראיתי המון שבילים,

ולכל שביל היה מטרה.

כל שביל רצה להגיע אל המטרה שלו.

לכל שביל יש את הדרך שלו למטרה.

אבל יש שבילים שנעצרים, שפתאום מפסיקים להיות שביל ונעלמים.

ככה גם בחיים,

לכל אחד יש מטרה.

ולכל אחד יש את הדרך שלו להגיע אל המטרה.

אבל יש אנשים, אנשים מיוחדים שאצלם הדרך נעצרת באמצע, ופתאום נעלמת.

אותם חיילים שיצאו למלחמה. אותם אנשים שנהרגו בפעולות איבה.

אותם אנשים שלא חזרו.

הם הלכו בשביל שאנחנו נוכל להמשיך בשביל שלנו.

בנחת, וברוגע, ולהגיע למטרה שלנו בעזרת ה'.

אותם אנשים שהקריבו את השביל שלהם,

בשביל השביל שלנו. אותם אנשים הם גיבורים. הם לא חושבים על השביל של עצמם. הם

חושבים על השביל שלנו

איך לעזור לנו ולקדם אותנו.

אותם אנשים הם הגיבורים שלנו.

שיר מספר 8 בזמן שהקריין יורד מהבמה

קריין 2: לאמירת תפילה לשלום החיילים אני מתכבד להזמין את ----- הקהל מתבקש לעמוד

קריין 1: שירת התקווה ואני מאמין

קריין 1: תם טקס יום הזיכרון לחללי צה"ל ונפגעי פעולות האיבה תש"פ